

รีไรท์ใหม่ เพิ่มตอนพิเศษ (20+)
ชุดกามเทพ

นางขี้แพ้ ล่าอสูร

สมยิธีรา

เพื่อขอสืบคดีไม่ซื้อ

เวลาสองทุ่มย่านชานเมือง ...

เอ๊ยค เอ๊ยค เอ๊ยค... เลี้ยงเตี๋ยนอนในห้องพักของโรงแรมราคาถูก
ที่ชายหนุ่มกำลังทำกิจกรรมกับหญิงสาวร่างบอบบาง เลี้ยงหวานกำลังร้อง
เลี้ยงหลังกับจังหวะร้อนแรงที่ชายหนุ่มกำลังปรนเปรอให้จากด้านหลัง

“พี่วี พอแล้วไม่ไหวแล้ว” ร่างบางกล่าวเลี้ยงแหบพร่า ที่ชายหนุ่มพาเธอ
ถึงจุดหมายมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่หลังทานอาหารเย็นเสร็จ

“เอาอีกสิ เอาอีก” แต่ชายหนุ่มกลับกระซิบเลี้ยงแหบแผ่วต่ำ บอก
หญิงสาวจากด้านหลังพลางจูบไข่นี้อัตว์เบาบางของหล่อน พร้อมกอบกุ่มทรวง
อกขนาดเล็กน้อยนิดในมืออย่างปลุกเร้า

หญิงสาวถ่าซหน้าไปมา แต่ก็ยังคงขยับร่างกายรับแรงกระแทกจาก

สมยัธรา

“โศคไปไหนวะ สงสัยตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว” วิวิธวินท์หันไปถาม

หญิงสาวจอมเกรเรียน ถึงว่าสมัยนั้นคนไม่สนิทสนมกับเธอนัก

“ช่วงนั้นคิดผู้ชายอยู่” จิรณากล่าวอย่างเจ็บปวด นึกย้อนถึงวันวานที่แรก

พบกับแฟนหนุ่มตั้งแต่สมัยเรียน แต่กลับต้องมาซำรักเมื่อผ่านมากือบสี่ปี

“ติดผัวหรือ” ชายหนุ่มทำเสียงกระแนะกระแหนใส่ มองดูผู้หญิงใจแตก

กินเบียร์หนัก เทียวเก่ง หลงผู้ชาย ทำทางจัดจ้าน คล้ายจะดูถูกเธอเป็นในๆ

“ยังยะ ยังไม่ใช่ผัว” หญิงสาวตัวดำส่ายตาใส่กลับทันที ตามด้วยยกแก้ว

เบียร์ขึ้นดื่มจนเกือบหมด ชายหนุ่มก็กลืนใจถามให้ใหม่พร้อมถามต่อ

“แล้วตอนนี้ล่ะ”

“อดีตแฟนเท่านั้นแหละ” หญิงสาวตอบน้ำเสียงขมขื่นใจ เบือนหน้าหนี

ส่ายตาสอดรู้ของชายหนุ่ม เมื่อนึกถึงความเจ็บปวดแล้วก็ทำเอานัยน์ตาร้อนผ่าว

ขึ้นมา

“หรือ” ชายหนุ่มทำเสียงสูงมองดูหญิงสาวที่กำลังซอกซำด้วยส่ายตา

สอดรู้ นึกสนใจเรื่องราวความเจ็บปวดของเพื่อนสาวขึ้นมา

“นี่วีย่าพูดมาก จิกำลังเสียใจเฟิงเล็กกับแฟนมา รินกลับมาก็เป็นห่วง

ไข่จิ้มฟันกับกระดาษทิชชู

พวกเขา ก็เริ่มหันไปดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์กันอย่างหนักขึ้น
เมนูอาหารที่สั่งรอบสองเปลี่ยนจากกับข้าวกลายเป็นกับแกล้ม คารินทรย้ายไป
นั่งข้างๆ ชายหนุ่มกำลังนั่งดูภาพในกล้องมือถือ พลาบ่นบางภาพที่วิธ่ายมา ทำ
ให้เธออึดอัดกว่าตัวจริง

จิรณาเห็นความสนิทสนมของทั้งสองก็เกิดมีคำถามขึ้นมาในหัว วันนี้
ทั้งวันเธอเฝ้าสังเกตพฤติกรรม ชายหนุ่มก็คอยดูแลเทคแคร์เพื่อนสาวของเธอ
ไม่ห่าง คารินทรเองก็เอาอกเอาใจชายหนุ่ม ทั้งอาสาจะแกะกุ้งให้ทั้งที่แกะไม่
เป็น ตักอาหาร ใส่จานให้ราวกับเป็นแฟนกัน

“ทำไมแกสองคนก็รู้ใจกันดี ทำไมไม่คบกันซะเลยล่ะ” สาวหน้าโหด

ความลับพันธุ์ที่เปิดเผยไม่ได้

“ก็ไม่รู้เป็นยังไง” เธอกล่าวต่อทั้งอยากรู้ทั้งสับสน คนเรามีเพศสัมพันธ์กันความรู้สึกมีความสุขที่สุดอย่างใดใครๆหลงใหลมันคืออะไร

“มึงไม่เสร็จจริงหรือ” วิวิธวินท์ถามซ้ำอีกครั้งทำตัวขมวดไล่

“อ้อ ก็ล้วยๆ รู้สึกเลี้ยวๆ แต่ก็ไม่ถึงกับมากมาย มันเลี้ยวระดับเฉียวกันหมดอะ” เธอชี้แจงให้กระจ่าง แล้วหันไปมองหน้าคารินท์ที่ตอนนี้ก็ขี้นบางๆ แต่ไม่กล่าวอะไร

“กรรมของมึง เลี้ยวตัวเลือกไม่รู้ว่าสวรรค์เป็นใจ” ชายหนุ่มหัวเราะไล่ทั้งเริ่มสงสัยและเห็นใจกับชะตากรรมของเธอที่ต้องเผชิญมา

“แล้วที่จริงมันรู้สึกยังไง” จิรณาถามต่อด้วยความอยากรู้

สมยธีรา

ลุกขึ้นจากโต๊ะเหมือนจะไม่พอใจ แต่ก็เดินไปสั่งออมน้ำมากินตามที่หมายใจไว้แต่แรก

“ฮ่าฮ่าฮ่า” ชายหนุ่มหัวเราะส่งท้ายตาม พลังเดินมาสั่งอาหารเมนูเดียวกับเธอ แล้วก็เดินไปตักเมนูอื่นเพิ่มซึ่งตอนนี้ไม่ได้เหลือให้เลือกเยอะนัก

ไม่นานหลังจากที่ชายหนุ่มกินอาหารจนเสร็จ เขารีบเร่งแข่งกับเวลา เพราะอีกไม่นานก็จะเก้าโมงครึ่ง โดยที่ยังไม่รู้ตัวว่าถูกหลอก เขาก็กัดอาหารเข้าไปเต็มกระเพาะเล่นเอาเสียเกือบจุก แต่สองสาวยังคงทำทางเรื่อยๆ เฉื่อยๆ ไม่รีบร้อนอะไรเหมือนตอนโทรไปหาเขา

“ไหนบอกเก้าโมงครึ่งจะไปดำนํ้ากันไง” เมื่อถึงเวลานัดชายหนุ่มก็เอ๋อขึ้น เพราะพวกเธอยังนั่งนิ่งไม่กระตือรือร้นเหมือนที่โทรไปปลุก

“ก็ไปไง” คารินทรพยักหน้าตีหน้าซื่อตาใส เหมือนไม่เข้าใจความหมายในคำถามของชายหนุ่ม

“เก้าโมงครึ่งไม่ใช่หรือ” เขาถามต่อย้าเวลาให้เธอได้รู้สึกตัว แต่อีกใจก็ชักเริ่มสงสัยว่าตัวเองอาจจะถูกหลอกให้รีบตื่นลงมากิน

บทพูดล่าอสูร

ของเพื่อนชาย

“เออ สงสัยต้องลองทดสอบดูวะ” วิวิธวินท์พยักหน้าเห็นด้วยกับความคิดของเพื่อนสาวหน้าโหด

“เห็นไหม ว่าฉันไม่ได้วันแตกกะแฉะ ฉันมีเหตุผลของฉัน” เธอกล่าวต่ออย่างขี้แจงเจตนาของตัวเองให้ดูดียิ่งขึ้น

“เออ รู้แล้ว” สิ้นเสียงของชายหนุ่ม พนักงานสาวก็เดินมารับออกเคอร์หรือน้ำตาตื้นๆ เมื่อเห็นชายหนุ่มที่นั่งอยู่ใน โต๊ะเป็นเจ้านายของตัวเอง

หลังจากที่จอร์จสั่งอาหาร และเครื่องดื่มไปเรียบร้อยแล้ว กลุ่มเพื่อนที่อยู่ในห้องส่วนร้านก็เริ่มทยอยกันเข้ามา พวกเขาได้รับรู้ว่าวิวิธวินท์เข้ามาในร้านแล้วกับเพื่อนสาว จึงพากันมาทักทายต้อนรับตามมารยาท รวมถึงเจตนาแอบแฝงคืออยากมาดูหน้าเพื่อนสาวของเพื่อนวิสกัหน่อย

“อะไรวะ วิ หายหน้าไปหลายวันเลย” เสียงทักทายของนเรนดั่งขึ้น จากด้านหลัง

“ต้องต้อนรับเพื่อนสาวมาจากต่างประเทศ นี่ริน นี่จี นี่เพื่อนๆ ที่หุ้กันเปิดร้าน” ทำเอาคนถูกทักหันกลับมามองแล้วลุกขึ้นยืนแนะนำเพื่อนสาวทั้งสอง

ผกปลาขาวไว้กับแมว

“ก็จะดูๆ ให้แล้วกัน เท่าที่ดูได้นะ” ชายหนุ่มเองก็แบ่งรับแบ่งสู้ แม้จะหงุดหงิดกับความคิดขัดเคืองเพื่อนสาวของเธอ แต่ก็ไม่อยากพูดอะไรมาก เพราะไม่รู้ว่าจิรณารู้เห็นเป็นใจกับเรื่องนี้ด้วยหรือเปล่า จะพานหัวเสียไม่พอใจใส่ก็ดูจะไม่เข้าท่า

“มันโหดหาก็รับสายมันหน่อยนะ คุชๆ กับมันบ้าง ไปเที่ยวกินข้าวกับมันบ้าง” คารินทรักล่าวราวกับจะหยิ่งจู้จี้ขนาด

“งี้ก็ไปกันสองคนสิ” ชายหนุ่มทำหน้าเคร่ง แต่คิดว่าคงต้องไปกินข้าวกันสองคน โดยไม่มีกรรมการเขาก็ดูจะไม่อยากไปแล้ว

“จะเป็นอะไรไปละ ยังกับพวกเราไม่เคยไปกินข้าวกันตามลำพัง”

บทพูดล่าอสูร

“กลับบ้านแล้วมั้ง”

“กลับบ้านแก่นะสิ” ดารินทร์ตะคอกใส่อย่าง ไม่อาจจะสะกดอารมณ์พุ่ง
ข้อเอาไว้ได้ เพื่อนสาวแค่คนเดียวฝากฝังไว้ก็ยังไม่ได้อะไร

“อ้าว” คนถูกหัวเสียใส่มินง

“มัน ไปกินเหล้าต่อ รินบอกแล้วฝากจ้ะน้อยก็ไม่ได้” เธอต่อว่าชายหนุ่ม

“ก็คุยกันแล้วว่าจะกลับ” เขาแก้ตัวพลางยกมือขึ้นเกาหัว

“เชื่อมันหรือ มันชวนกินเหล้าไซ้ไหม” คนรู้จักเพื่อนสาวดีย้อนถาม

“ไซ้ ชวน” วิวิธวินท์ก็พาเชือดตอบ

“แล้วว้ไม่ไปไซ้ไหม มันก็ไปคนเดียวสิ”

“อ้าว จะไปรู้หรือว่าจะบ้าไปคนเดียว” ชายหนุ่มงงหนักกว่าเดิม คิดไม่
ถึงว่าผู้หญิงคนเดียวจะกล้านั่งดื่มเหล้าคนเดียวที่ร้าน

“อารมณ์นี้มันบ้าทำได้หมดแหละ” ดารินทร์อ่อนใจกับชายหนุ่ม ที่ดู
แล้วไม่เต็มใจจะรับฝากเพื่อนรักของเธอเสียเหลือเกิน

“แล้วจะให้ทำยังไง” คนถูกต่อว่าถามหนทางแก้ตัว เริ่มรู้สึกผิดหน่อยๆ
หากมีอะไรเกิดขึ้นกับสาวหน้าโหดมีหวังดารินทร์ไม่ยกโทษให้เขาแน่ๆ

ภาระที่หนักอึ้ง

ขณะที่หญิงสาวก็พยายามดื่มเบียร์ในแก้วให้หมด ทั้งที่ตอนนี้ของที่ดื่มเข้าไปก็เริ่มจะตื่นขึ้นมา คูลากไบหน้าแล้วชายหนุ่มก็พอจะมองอาการของเธอออก

“เสียใจวะ อี้อ...” หญิงสาวยังคงคร่ำครวญไม่เลิก แถมหลังๆ จะหนักกว่าเก่า แสดงว่าเธอคงจะเมาเต็มที่แล้วตอนนี้

“เออ พอๆ เอมานี้กูกินเอง มึงกินพอแล้ว” ชายหนุ่มเห็นท่าไม่ดีก็แย่งแก้วจากมือเธอมาดื่มเองคนเดียว แล้วก็รินที่อยู่ในเหยือก ซึ่งโรคคิที่เขาฉักเธอไว้ก่อนที่จะสั่งมาเป็นหลอด ไม่งั้นคงกินกันไม่ไหว

“อ้อ” ถึงตอนนี้จิรณาเริ่มคล้อยตามชายหนุ่ม สถิติสัมปชัญญะของเธอเริ่ม

หัวใจพระอิศุพระบุณ

ราชหนุ่มลูปไล้เนื้อตัวอย่างโหยหวน และเมื่อรู้สึกได้ถึงความผ่อนคลาย
จากร่างบาง ราชหนุ่มก็เริ่มขยับร่างกายสั่นสั่นส่วนนอกห่าง แล้วสอดแทรกกาย
เข้าไปไหม้อย่างนุ่มนวล เรียวงามเกี้ยวกระหวัดรอบกายราชหนุ่ม ตอนนี้เสียง
ร้องห้ามของเรอกลายเป็นเสียงครางไม่หยุดปาก

“เดี๋ยวจะทำให้รู้ว่าความสูงเป็นยังไง” วิวิธวินท์กระซิบบอก แล้วจุด
ร่างบางขึ้นมา นั่งอยู่บนเรือนร่างของเขา ทั้งๆที่ยังแนบแน่นกันอยู่

จิรณาหายใจหอบหนัก ไม่กล้าสบสายตากับราชหนุ่ม ก็มองดูความ
เปลือยเปล่าของตัวเอง ถึงตอนนี้แม้จะขมื่นๆ เพราะแอลกอฮอล์ แต่สติก็กลับมา
มากพอที่จะรู้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง แล้วตอนนี้ก็ไปไกลเกินกว่าจะ

บทพูดล่าอสูร

“ก็ไม่ว่าไง” ดารินทร์กล่าวอึ้ง นึกหาคำพูดดีๆ ให้เพื่อนสาวทำใจ

“หมายความว่าไง” คนฟังไม่เข้าใจความหมาย ตอนนี้ใจเต้นระทึกหนักกว่าเก่า

“ก็ต่างคนต่างเมา” สาวหน้าหวานถอนหายใจเบาๆ แล้วตอบความจริงออกไปอย่างไม่รู้จะปิดบังอย่างไรดี

“แต่วิมันก็ไม่ได้เมาได้มาอะไร ถึงกับขาดสติทำอะไรไม่ได้ไม่ใช่หรือ” สาวหน้าโหดย้อนถามอย่างมีนัยง ตอนนีเหมือนถูกค้อนทุบหัว เพราะความหมายของวาจาที่เพื่อนสาวกล่าว มันแสดงถึงอีกฝ่ายไม่ต้องการสานความสัมพันธ์ต่อเนื่องกับตนเอง

“รินก็ไม่ว่าจะพูดยังไงอะจิ มันบอกก็ผู้ชายคนหนึ่ง มีผู้หญิงมานอนกอดก็ห้ามใจไม่อยู่” ดารินทร์ปวดหัวหนักกับเรื่องราวที่เกิดขึ้น

“ก็รินไว้วางใจมัน เราก็ไว้วางใจมันตามริน” จีรณน้ำเสียงสั้นเหมือนถูกหักหลังครั้งแล้วครั้งเล่า คาดคิดว่าคนที่เชื่อใจจะไม่ทำให้ตนเองต้องเสียใจ แต่ที่ไหนได้กลับไม่ต่างอะไรกับอดีตแฟนหนุ่ม เผอิญๆ หนักกว่าเพราะเชื่อดเธอได้อย่างนิมนวลชวนฝัน

เมื่อตุลากลายเป็นตุ๊กตา แบบไม่รู้ตัว

เวลาทุ่มเศษๆ วิวิธวินท์ก็ขับรถแท็กซี่ส่วนตัวมาถึงที่ห้างสรรพสินค้าชื่อดัง ซึ่งเป็นที่นัดหมายกับกลุ่มเพื่อนๆ ชายหนุ่มเดินตรงไปยังร้านอาหารที่เป็นจุดนัดหมาย เจอเพื่อนกลุ่มใหญ่ยืนรอคิวกันอย่างพร้อมหน้าพร้อมตา พวกเขาโบกมือทักทายเพื่อนสนิทที่หายหน้าไปทันที

“จองคิวยัง” วิวิธวินท์เอ่ยทัก มองดูผู้คนมากมาย ที่ดูเหมือนจะมารอคิวเพื่อทานอาหารเย็นกันที่ร้านนี้อย่างหนาตา

“จองแล้ว อีกหลายคิวเลย” นเรนเป็นผู้ตอบเพื่อนสนิท

แต่ดูเหมือนคนที่พูดด้วยจะไม่ได้สนใจฟัง เมื่อสายตาของวิวิธวินท์เหลือบไปเห็นร่างบางของหญิงสาวที่คุ้นหน้าเป็นอย่างดี จีรณาเธอสวมชุด

หมาหวนก๊อ

หลายสัปดาห์ผ่านไป วิวิธวินท์และจิรณายังคงติดต่อกันอยู่เป็นระยะ พวกเขาไปกินข้าวด้วยกันเป็นประจำ อย่างน้อยๆ ก็อาทิตย์ละหนึ่งครั้ง หรืออย่างบ่อยๆ ก็อาทิตย์ละสามถึงสี่ครั้ง ซึ่งในแต่ละครั้งบางทีชายหนุ่มก็ปลีกตัวมาจากเพื่อนกลุ่มเกมเทพ จนตอนนี้ทุกคนก็เริ่มสงสัยว่าเพื่อนสนิทอาจจะมิใคร่ในหัวใจ

ทุกครั้งที่พวกเขาพบหน้า หญิงสาวก็จะแสดงกิริยาน่ารักให้ชายหนุ่มได้เห็นเป็นระยะ เขาเริ่มมีความสุขที่ได้พูดคุยและใกล้ชิดเธอ เป็นความรู้สึกที่มีมากกว่าสมัยที่เขามีกับคารินท์ แต่ดูเหมือนชายหนุ่มจะยังไม่รู้ตัว เขายังคงเชื่อมั่นว่าแค่ความใคร่อยากลองอีกสักครั้งเท่านั้นที่รู้สึก

อสูรในกำมือ

ระหว่างที่ทุกคนกำลังมองดูข้าวสวยด้วยความตื่นตาตื่นใจ หญิงสาวก็เดินไปวนวายอยู่กับน้ำข้าวที่เทเอาไว้เมื่อครู เธอโรยเกลือใส่แล้วคนอีกครั้ง แล้วตักใส่ถ้วยมาแจกจ่ายให้เพื่อนๆ ทุกคนลองชิม “กินไหมน้ำข้าว อร่อยนะ จะทำให้ร่างกายอบอุ่น”

“อืม อร่อยดี” ทุกคนรับมาแล้วชิม พวกมันพยักหน้าพอใจกับฝีมือการหุงข้าวแบบโบราณที่ไม่ได้มีให้เห็นบ่อยนัก ไม่ใช่ว่าทุกคนจะทำได้ และทำออกมาได้ดีแบบนี้

หลังจากรับประทานอาหารบ้านป่าแบบง่าย ทุกคนก็อาบน้ำเปลี่ยน